

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Štěpánovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **P. A. I. M.**
státní příslušnost Kolumbijská republika,
pobytem Pobytové středisko Havířov, Na Kopci 269, 735 64 Havířov
zastoupen Mgr. Bc. Petrou Zakaria, advokátkou
sídlem 28. října 3390/111a, 702 00 Ostrava – Moravská Ostrava

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2024, č. j. OAM-74/ZA-ZA11-P09-R2-2023, o udělení mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Výše specifikovaným rozhodnutím žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. Jedná se o v pořadí druhé rozhodnutí žalovaného o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Žalovaný nyní rozhodoval v návaznosti na rušící rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 8. 2023, č. j. 18 Az 19/2023-34.

II. Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

3. Žalobce požádal dne 21. 1. 2023 o udělení mezinárodní ochrany.
4. Při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dne 25. 1. 2023 uvedl, že je svobodný, má družku – S. L.P. D. Je kolumbijské státní příslušnosti, nemá žádné náboženské přesvědčení, je apolitický, zdravý, bezdětný. Do České republiky přicestoval z Kolumbie přes Španělsko společně s družkou. O mezinárodní ochranu žádá z důvodu pronásledování a násilí. V Kolumbii je velmi nebezpečno. Několikrát ho v Kolumbii zmlátili a okradli. Pronásledují je nepřátelé i přátelé bývalého partnera jeho družky. Žalobce je muzikant a hraje v hudební skupině, musel ovšem přestat vystupovat a vycházet na veřejnosti, protože byli pronásledováni.
5. Žalobce při pohovoru vedeném k žádosti o mezinárodní ochranu dne 25. 1. 2023 potvrdil výše uvedený důvod své žádosti o mezinárodní ochranu. Dodal, že družku zná od srpna 2021. Poté, co spáchal její bývalý partner sebevraždu, začali být pronásledováni jeho známými. Při koncertech a vystoupeních na ně opakovaně křičeli a napadali je i fyzicky. Policii nevolali, neboť to nemá smysl. Od doby, kdy přestal chodit do společnosti a koncertovat, již neměli záminku pro další napadení. Žalobce dodal, že družce byla při organizaci koncertu odcizena aparatura osobami spojenými s bývalým partnerem. Při vymáhání odcizeného materiálu byl bratr družky zbit a zraněn na čele. V incidentu byla zainteresována rodina P., známá jako místní mafie, proto družka žalobce, ani její bratr nekontaktovali policii. Jeho družka se bála rodiny P., její bývalý partner měl dluhy, pravděpodobně z projede drog, které ona měla splácet. Obchodníci s drogami mají svoji síť všude, nedá se před nimi utéct. Následně odcestovali do Mexika, kde uspořádali několik koncertů, hodlali překročit hranice do USA, což se ale ukázalo nebezpečným, proto se vrátili do Kolumbie, aby shromáždili finanční prostředky na cestu do Evropy. Návrat do Kolumbie považují za nebezpečný, žalobce chce žít s družkou, ta se však nemůže vrátit kvůli vyhrožování ze strany osob blízkých jejímu bývalému partnerovi a obchodníkům s drogami. Lidé jsou často v Kolumbii okrádáni a zabíjeni, policie nekoná, a proto nemá význam se na ni obracet.
6. Součástí správního spisu žalobce byly před vydáním prvního rozhodnutí ve věci informace odboru azylové a migrační politiky ze dne 12. 7. 2022, Kolumbie – Bezpečnostní a politická situace v zemi, vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, stav: červenec 2022; Informace MZV ČR, č. j. 111264-6/2020-LPTP (ze dne 26. 4. 2022), Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, návrat do vlasti po

dlouhodobém pobytu v zahraničí; Informace Ministerstva zahraničních věcí Nizozemska, březen 2022 ze dne 13. 5. 2022, Zpráva o zemi původu - Kolumbie.

7. S podklady rozhodnutí se žalobce seznámil dne 8. 3. 2023. Dodal, že v místě jeho bývalého bydliště je zvýšená kriminalita, nedávno tam byla usmrcena mladá žena. Vše přisuzuje drogové problematice a kriminalitě.
8. Žalovaný prvně o žádosti žalobce rozhodl dne 29. 3. 2023. V průběhu správního řízení vzal za objasněné, že tvrzeným důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je skutečnost, že se v Kolumbii především proti jeho družce obrátili známí a příbuzní jejího bývalého partnera, který spáchal sebevraždu. Důvodem jsou též dluhy bývalého partnera družky vůči obchodníkům s drogami, které za něj má splatit, a dále vysoká kriminalita v Kolumbii. Uvedené důvody nebylo možno podřadit pod důvody taxativně vymezené v § 12 písm. a) a b) zákona o azylu; žalovaný neshledal v případě žalobce ani důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu.
9. Rozsudkem ze dne 3. 8. 2023 Krajský soud v Ostravě rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 3. 2023 zrušil pro nepřezkoumatelnost ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Vyslovil, že žalovaný nepochybil při hodnocení důvodů pro udělení azylu dle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu. Žalovanému však vytkl, že ve vztahu k posouzení možnosti udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu z důvodu hrozby nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu, se zabýval pouze obavami žalobce, jejímiž původci by měly být státní orgány či bezpečnostní složky. Opomněl však zhodnotit, zda žalobci nehrozí vážná újma, jejímiž původcem by byly soukromé osoby. Žalovaný se pak ani nezabýval tím, zda žalobci hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy či jaká je nebo byla její intenzita ze strany uváděných soukromých osob.
10. Kasační stížnost žalovaného proti rozsudku krajského soudu Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 21. 2. 2024, č. j. 6 Azs 239/2023-23, odmítl pro nepřijatelnost. Souhlasil s krajským soudem v názoru, že původci azylově relevantní vážné újmy mimo stát mohou být i soukromé osoby. Žalobce jako důvod své žádosti uvedl právě tyto problémy. Otázku skutečného nebezpečí vážné újmy ze strany soukromých subjektů žalovaný nicméně nevyhodnotil, proto bylo jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné.
11. Žalovaný v navazujícím řízení správní spis doplnil o tyto materiály: Informace OAMP, Kolumbie, Bezpečnostní a politická situace v zemi, stav: září 2024, ze dne 3. 9. 2024; Informace MZV ČR, č. j. 121891-6/2024-MZV/LPTP, Kolumbie, Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, ze dne 9. 9. 2024; Informace MZV ČR, č. j. 23258/2024-MZV/LPTP, Kolumbie, ze dne 16. 10. 2024.
12. S uvedenými materiály měl žalobce možnost se seznámit dne 29. 10. 2024, doložil usnesení týkající se přestupku proti občanskému soužití Magistrátu města Frýdek-Místek. Dále uvedl,

že s partnerkou S. L. P. již rok není ve vztahu. Volala na něho asi 4x policii, aby dosáhla jeho vyhoštění. Má obavy a strach z rodiny jeho bývalé partnerky.

13. Žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 27. 11. 2024 opětovně žalobci žádnou z forem mezinárodní ochrany neudělil.

III. Obsah žaloby

14. Žalobce napadl rozhodnutí o neudělení azylu včasnou žalobou, v níž rozhodnutí žalovaného rozporuje v celém jeho rozsahu.
15. Žalobce upozorňuje na vážné nedostatky v rozhodnutí žalovaného týkající se jeho možného nároku na azyl dle § 12 písm. b) zákona o azylu. V rámci rozhodování je kladen důraz na přiměřenou pravděpodobnost pronásledování v budoucnu, která musí být reálná, nikoliv hypotetická. Žalovaný však tuto skutečnost zcela opomněl. Žalobce opakovaně uváděl konkrétní případy fyzického napadení, vyhrožování a pronásledování ze strany rodiny P., která je v místě jeho bydliště známá jako obávaná zločinecká skupina. Tyto incidenty jednoznačně indikují přiměřenou pravděpodobnost dalšího pronásledování v budoucnosti z důvodu příslušnosti k ohrožené skupině – rodinné příslušnosti k osobě spojené s nelegálními aktivitami této skupiny. Dále žalobce zdůrazňuje, že jeho (nyní již bývalá) partnerka S. L. P. D. (dále i „L.“) byla rovněž terčem vyhrožování a nátlaku ze strany této rodiny. Žalobce byl několikrát fyzicky napaden, včetně bodného útoku, který vážně ohrozil jeho život. Tyto události žalovaný zlehčil jako pouhý důsledek obecné kriminality v Kolumbii, přestože doložené skutečnosti svědčí o přímém a cíleném pronásledování. Po rozchodu s L. čelí dalšímu vyhrožování ze strany její a její rodiny.
16. Žalovaný dle žalobce nebral v úvahu vazby žalobce na Českou republiku, kde již téměř 2 roky žije, našel si zde partnerku (K. S., narozenou X, bytem X) státní příslušnosti České republiky, se kterou je ve vztahu více než 1,5 roku. Rovněž je zaměstnán a plně integrován do české společnosti.
17. Žalovaný podotýká, že Kolumbie je dlouhodobě známa jako jedna z nejnásilnějších zemí světa. Podle zpráv mezinárodních organizací dochází v Kolumbii k systematickému porušování lidských práv, vysoké míře násilí, korupci a pronikání zločineckých organizací do státních struktur.
18. Žalobce upozorňuje na skutečnost, že žalovaný se otázkou humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu zabýval pouze formálně. Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že žalobce nesplňuje podmínky pro jeho udělení, avšak toto tvrzení nijak konkrétně neodůvodnil. Pouze konstatoval, že neshledal žádné důvody hodné zvláštního zřetele, aniž by se podrobněji vypořádal s žalobcem uváděnými skutečnostmi.
19. Vzhledem k rozsáhlé síti zločinecké skupiny Peňa, nedostatečné ochraně ze strany policie a riziku fyzického útoku na žalobce, existuje vysoká pravděpodobnost vážné újmy v případě jeho návratu do Kolumbie. Vyhrožování smrtí a opakované fyzické útoky žalobce dokládají,

že tato újma není hypotetická, ale zcela reálná. Zadržení několika členů zločinecké organizace nezbavuje žalobce důvodného strachu z vážné újmy v Kolumbii a nemá žádný relevantní dopad na doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu. Hrozba násilí a pronásledování žalobce je reálná, jelikož zločinecká organizace rodiny P. má dostatek prostředků k pokračování své činnosti, včetně násilného vymáhání dluhů. Zadržení členové nepředstavují zásadní omezení jejího fungování. Riziko vážné újmy žalobce nelze považovat za hypotetické, nýbrž za přiměřeně pravděpodobné, a to s ohledem na jeho osobní zkušenosti s násilím a výhrůžkami.

20. Žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému.

IV. Vyjádření žalovaného

21. Vyjádřením ze dne 11. 1. 2025 žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Odkázal na obsáhlé zdůvodnění napadeného rozhodnutí.

22. Nesouhlasí s obsahem žalobních námitek, neboť nedokládají namítaná porušení zákonných ustanovení. Žalovaný uvedl, že při rozhodování vzal v úvahu všechny skutečnosti tvrzené žalobcem a přihlédl k nim a zároveň shromáždil dostupné adekvátní informace o situaci v zemi původu žalobce. V zájmu objektivního posouzení vycházel z dostatečně širokého informačního základu. Správní orgán unesl své důkazní břemeno a situace žalobce byla hodnocena individuálně.

23. Tvrzení, že by měl žalovaný zohlednit údajné plánované manželství dotyčného v České republice, nemá své opodstatnění. Rodinné vztahy na území České republiky nejsou důvodem pro udělení žádné ze základních forem mezinárodní ochrany, protože zásah do nich nenaplnuje znaky pronásledování či vážné újmy.

V. Posouzení věci krajským soudem

24. Krajský soud shledal žalobu přípustnou, podanou oprávněnou osobou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a včasnou (§ 72 odst. 1 s. ř. s.). V přezkumném řízení soudním je soud povinen zkoumat, zda vydané rozhodnutí je zákonné a bezvadné. V napadeném rozhodnutí krajský soud nezjistil takové vady, k nimž by byl povinen přihlédnout i bez návrhu nebo které by způsobovaly jeho nicotnost (srovnej § 76 odst. 2 s. ř. s.).

25. Při posuzování věci měl soud na zřeteli také § 32 odst. 9 zákona o azylu a čl. 46 procedurální směrnice¹ zakotvující povinnost členských států zajistit pro žadatele o mezinárodní ochranu účinný opravný prostředek. Dle odst. 3 posledně uvedeného ustanovení lze za účinný opravný prostředek považovat pouze takový prostředek, který zabezpečuje „úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/5/EU“.

¹ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany.

26. Žaloba není důvodná.

27. Žalovaného Krajský soud v Ostravě v rušícím rozsudku ze dne 3. 8. 2023 zavázal k tomu, aby přezkoumatelným způsobem odůvodnil zejména svůj závěr, zda v případě žalobce nedošlo k hrozbě vážné újmy předpokládané § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu ze strany soukromých osob, resp. to, zda možná hrozící vážná újma byla reálná a dosahovala potřebné intenzity.
28. Krajský soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného v celém jeho rozsahu, proto žalovaný ve věci opětovně rozhodoval o žádosti žalobce z pohledu důvodů pro udělení azylu specifikovaných v § 12 až 14b zákona o azylu. Žalovaný se dle § 28 odst. 1 zákona o azylu zabýval naplněním podmínek pro udělení azylu nejprve podle § 12, § 13 a § 14 tohoto zákona. Následně zhodnotil, zda byly naplněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b téhož zákona.
29. Krajský soud s ohledem na výše uvedené podrobil přezkumu napadené rozhodnutí jako celek, a to v rozsahu vznášených žalobních námitek. Zdůrazňuje nicméně, že žalobce v podstatě neuvedl žádné další azylově relevantně významné skutečnosti. Soud proto co do posouzení možnosti udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14 a 14b zákona o azylu, setrvává na svých závěrech vyslovených již v rozsudku ze dne 3. 8. 2023 (které ostatně nezpochybnil při kasačním přezkum ani Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 21. 2. 2024 (viz bod 10 narativní části tohoto rozsudku).

V. 1. Důvod neudělení azylu podle § 12 písm. a) či b) zákona o azylu

30. Podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a písm. b) zákona o azylu jsou odlišné. Přiřknutí mezinárodní ochrany dle § 12 písm. a) zákona o azylu vyžaduje, aby žadatel byl pronásledován již v momentu, kdy opouští zemi původu. Jedná se tedy o „pronásledování minulé“. To ovšem ve vztahu k písm. b) neplatí. Zde se posuzuje budoucí hrozba pronásledování a riziko, které může hrozit žadateli v budoucnu, přičemž hrozba budoucího pronásledování nemusí nutně vycházet z pronásledování v minulosti. Pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu, na rozdíl od písm. b), tedy nestačí pouze hrozba budoucího pronásledování, vyžaduje se pronásledování v minulosti.
31. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí dostatečně zabýval otázkou, zda je v případě žalobce naplněn důvod udělení azylu podle § 12 písm. a) či b) zákona o azylu, přičemž dospěl k závěru, že nikoli.
32. Krajský soud přitaká žalovanému v tom, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na jejichž základě by bylo možno učinit závěr o tom, že je pronásledován za uplatňování politických práv nebo svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalobce nesdělil, že by ve své vlasti vyvíjel politické aktivity, za které by byl následně pronásledován, nikdy nebyl členem žádné

politické strany nebo skupiny, tudíž žalovaný dospěl ke správnému závěru, když žalobci azyl dle § 12 písm. a) zákona o azylu neudělil.

33. Co se týká důvodu udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, ani zde žalovaný nehledal naplnění těchto podmínek ze strany žalobce. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že žalobce vycestoval z důvodu, že se v Kolumbii především proti jeho bývalé partnerce obrátily soukromé osoby, konkrétně známí a příbuzní jejího bývalého partnera, čelili slovním i fyzickým útokům, přičemž po jeho bývalé partnerce požadovaly soukromé osoby úhradu dluhů jejího bývalého partnera.
34. Tvzení žalobce tedy ani zdaleka nesvědčí o tom, že by u něj bylo možné hovořit o odůvodněném strachu z pronásledování kvůli některému ze šesti důvodů předpokládaných v § 12 písm. b) zákona o azylu. Z výpovědi žalobce opravdu neplyne přiměřená pravděpodobnost toho, že by v Kolumbii, kdy čelil, či v budoucnu měl čelit, pronásledování z důvodů rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů.
35. Krajský soud podotýká, že byť z informací o zemi původu plyne, že bezpečnostní situace v Kolumbii není ideální, obecně nelze špatnou bezpečnostní situaci a výskyt nelegálních ozbrojených skupin podřadit pod relevantní důvody pronásledování podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu (za všechny srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 238/2016–33). Do velké míry nekomfortní bezpečnostní situace totiž ve své podstatě dopadá na všechny občany Kolumbie, nelze tak hovořit o zaměření se na určité skupiny obyvatel. O situaci v Kolumbii bude ještě pojednáno níže.
36. Závěry žalovaného ve vztahu k azylovým důvodům dle § 12 zákona o azylu prezentované v napadeném rozhodnutí proto považuje krajský soud za správné.

V. 2. Posouzení důvodu neudělení azylu podle § 13 zákona o azylu

37. Co se týče, toliko ve stručnosti, azylových důvodů dle § 13 zákona o azylu, krajský soud konstatuje, že v daném případě není sporná skutečnost, že v České republice nebyla udělena jakákoliv forma mezinárodní ochrany rodinnému příslušníkovi žalobci ve smyslu § 13 zákona o azylu. Důvody svědčící pro udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (azyl za účelem sloučení rodiny) nebyly v řízení zjištěny, ani nebyly žalobcem tvrzeny.
38. Soud proto po provedeném přezkumném řízení v obecné rovině konstatuje, že rozhodnutí žalovaného v tomto směru považuje za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné.

V. 3. Posouzení důvodu neudělení azylu podle § 14 zákona o azylu

39. Podle ustanovení § 14 zákona o azylu lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12 téhož zákona.
40. Smysl institutu humanitárního azylu vymezil Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55. Spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými, či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.
41. Na udělení humanitárního azylu nejenže není právní nárok, ale ani subjektivní právo. Může být udělen toliko na základě správního uvážení žalovaného, pročez soud jej přezkoumává v omezeném rozsahu. (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, či ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48).
42. Pakliže žalovaný odůvodnil, že po posouzení rodinné, sociální, ekonomické situace žalobce, s přihlédnutím ke zdravotnímu stavu a věku žalobce, neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud považuje učiněný závěr za správný a odpovídající zjištěným skutečnostem. Byť je odůvodnění napadeného rozhodnutí v otázce neudělení humanitárního azylu poměrně stručné, nepovažuje jej krajský soud za nepřezkoumatelné. Odůvodnění napadeného rozhodnutí má krajský soud za dostatečně individualizované a logicky reagující na zjištěný skutkový stav.
43. Ve věci nebyly splněny podmínky pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, pročez životní situaci žalobce nelze považovat za zcela mimořádnou a nejedná se o případ zvláštního zřetele hodný. Soud proto po realizovaném přezkumu i k tomuto azylovému důvodu uzavírá, že napadená rozhodnutí v tomto směru obstojí.

V. 4. Posouzení doplňkové ochrany dle § 14a a 14b zákona o azylu

44. O doplňkové ochraně podle § 14a zákona o azylu platí, že je možno ji přiznat žadateli o azyl i v případě, kdy nesplňuje důvody pro udělení azylu, existuje-li důvodná obava, že by mu po návratu do vlasti hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy. Za vážnou újmu se ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. a) až c) zákona o azylu považuje trest smrti nebo poprava, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Povinností správního orgánu i soudu je zabývat se možnou existencí těchto důvodů v případě jakéhokoliv procesního režimu rozhodování o žádosti o mezinárodní ochranu. Současně platí, že podmínky pro přiznání doplňkové ochrany podle

§ 14a zákona o azylu nejsou totožné s důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona téhož zákona; správní orgán i soud se jimi proto zabývají samostatně. Intenzita nebezpečí vážné újmy přitom musí vykazovat určitou úroveň, musí se jednat o reálné nebezpečí (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2009, č. j. 9 Azs 69/2008-79, či ze dne 19. 3. 2008, č. j. 9 Azs 175/2007-49, ze dne 27. 9. 2011, č. j. 8 Azs 10/2011-89, a ze dne 22. 11. 2010, č. j. 8 Azs 12/2010-64).

45. Ze správního spisu, jakož i ze samotných tvrzení žalobce, má soud za nesporné, že žalobci v případě návratu do země původu nehrozí vážná újma podle § 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu.
46. Hrozba vážné újmy ve formě trestu smrti či popravy není v Kolumbii na místě, pročez podle kolumbijských zákonů nelze udělit trest smrti za žádný trestný čin (viz strana 2 informace odboru azylové a migrační politiky ze dne 12. 7. 2022, Kolumbie – Bezpečnostní a politická situace v zemi, vybrané otázky z oblasti občasných svobod a lidských práv, stav: červenec 2022 či viz strana 2 informace odboru azylové a migrační politiky ze dne 3. 9. 2024, Kolumbie – Bezpečnostní a politická situace v zemi, vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, stav: září 2024). Krajský soud tak s hodnocením žalovaného ohledně § 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu souhlasí, přičemž doplňuje, že tento závěr žalobce v průběhu správního ani soudního řízení nijak nezpochybňoval.
47. Doplnkovou ochranu dle § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu lze udělit v případě nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu shledat pouze tam, kde takové nebezpečí reálně a bezprostředně hrozí, nikoliv tam, kde vůbec nastat nemusí či může nastat jedině v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které dosud nelze předjímat.
48. Ve výpovědích žalobce žalovaný nenalezl vodítka, která by ho měla přivést k okolnostem, že by žalobce měl být po svém návratu do vlasti vystaven hrozbě nebezpečí nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání či proč by tam měl být mučen.
49. Žalobce nedeklaroval existenci jakýchkoli problémů se státními orgány v zemi původu. Svou vlast rovněž bez jakýchkoliv komplikací opustil.
50. Krajský soud konstatuje, že po rušícím rozsudku z 3. 8. 2023 se žalovaný již dostatečně a přezkoumatelně zabýval hrozbou vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu, jejímž zdrojem by byly soukromé osoby.
51. S ohledem na vyslovené obavy žalobce z rodiny Peňa si žalovaný obstaral Informaci MZV ČR – Kolumbie – 23258/2024-MZV/LPTP, ze dne 14. 10. 2024. Z ní plyne zejména to, že se v roce 2024 podařilo organizaci zlikvidovat. Zpráva konkrétně uvádí, že „Dle veřejně dostupných zdrojů se jednalo o jednu z nejnebezpečnějších zločineckých skupin v Bogotě, která měla na svědomí vraždy, lichvu, obchod s drogami, vydírání atp., a ve čtvrti Fontibón působila zhruba 40 let. Na začátku ledna 2024 však bylo po tříletém vyšetřování zadrženo a uvězněno

deset osob, z větší části členů zmíněné rodiny, kteří celou skupinu vedli. Tím se podle všeho podařilo organizaci zlikvidovat, od té doby se výraz „Los P.“ ve zpravodajství neobjevuje.“

52. Krajský soud se tak ztotožňuje se závěry žalovaného, že možné ohrožení ze strany rodiny P. již zjevně pominulo. Činnost této organizace i její napojení na kolumbijské složky byla zjevně ukončena. Žalobce se tak může bezpečně vrátit zpět do Kolumbie.
53. Nelze rovněž pominout fakt, že žalobcem deklarované problémy s obchodníky s drogami, konkrétně s členy rodiny P., se týkaly především jeho bývalé družky. S tou se ovšem žalobce již před více než rokem rozešel, není s ní v pravidelném kontaktu; aktuálně neví nic o místě jejího pobytu. Sam uvádí, že má již 1,5 roku českou partnerku.
54. Je na místě (ve shodě s žalovaným) též odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2023, č. j. 3 Azs 298/2022, podle něhož nedostatky v oblasti dodržování základních práv a svobod v zemi původu neznamenají nutně, že kterýkoli občan takovéto země je tomuto negativnímu vlivu přímo či zprostředkovaně vystaven (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2005, č. j. 3 Azs 303/2004–79).
55. Ani špatná ekonomická situace v zemi původu, pouhá nespokojenost se stavem dodržování lidských práv v zemi původu, či původ žadatele ze země s nedemokratickým či autoritativním režimem, nejsou samy o sobě důvodem pro udělení mezinárodní ochrany (viz např. rozsudky ze dne 21. 11. 2003, č. j. 7 Azs 13/2003–40, či ze dne 21. 7. 2005, č. j. 3 Azs 303/2004–79).
56. Z doložených zpráv a informací o zemi původu žalobce lze usoudit, že Kolumbie není co do mechanismů ochrany zcela „bezzubá“ a disponuje přiměřenými mechanismy k poskytnutí ochrany civilnímu obyvatelstvu co do struktury a organizace policejního systému, fungování dohledových a dozorových prostředků. To lze ostatně usoudit i z toho, že rodina P. byla kolumbijskými státními orgány vyšetřována a následně bylo deset jejich zástupců uvězněno; organizace tedy zlikvidována.
57. Ze správního spisu se přitom nepodává, že by žalobce v domovském státu vyčerpal všechny prostředky ochrany, které mu jeho stát poskytuje. Žalobce sám uvedl, že se neobrátil ani na policii, ani nepodnikl jiné kroky k ochraně své osoby.
58. Neučinil-li žalobce žádné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že by mu taková ochrana nebyla poskytnuta, případně že by mu sice poskytnuta byla, ale neúčinně (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 6 Azs 8/2003–44). V této souvislosti lze odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004–41, v jehož smyslu pro to, aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by žalobce vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany.

59. Z absence jakýchkoli kroků žalobce nelze usuzovat, že by mu kolumbijské státní orgány odmítly poskytnout pomoc či by byly záměrně nečinné.
60. Krajský soud dodává, že hodnocení situace v Kolumbii s ohledem na azylový příběh žalobce provedené žalovaným vyhovuje požadavkům uvedeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008–71, podle kterého *„informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.“*
61. Žalovaný správně posoudil i otázku, zda žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Závěr, že v Kolumbii neprobíhá ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možné ve vztahu k žalobci pokládat za vážnou újmu dle ustanovení § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu, což dokládají i zprávy o zemi původu žalobce založené ve správních spisech, obstojí.
62. Pro úplnost se krajský soud vypořádává i s neudělením doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu. Z výpovědi žalobce ani ze zjištění žalovaného v průběhu správního řízení nevyplývá, že by v České republice byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobce. Řádně odůvodněný závěr žalovaného týkající se neudělení doplňkové ochrany podle §14b zákona o azylu tedy obstojí.

V. 5. Posouzení vztahu žalobce s občankou České republiky a jejich rodinný život

63. Nutno konstatovat, že se žalovaný nemohl v napadeném rozhodnutí zabývat aktuální rodinnou situací žalobce, neboť tento ve správním řízení nesdělil, že má na území České republiky již 1,5 roku vztah s občankou České republiky. Žalobci přitom nebránilo, aby o tom žalovanému zpravil. Při seznámení se s podklady rozhodnutí dne 29. 10. 2024 žalobce pouze sdělil, že již není ve vztahu s partnerkou L.; o nové přítelkyni mlčel. Teprve až v žalobě na více místech sděluje, že zde má vztah, plánují manželství a společný život a že se integroval.
64. Krajský soud však nemohl v posuzovaném případě shledat za závažné pro možné udělení azylu nebo doplňkové ochrany žalobcem označený partnerský vztah s občankou České republiky, neboť nedosahuje azylově předpokládané intenzity.
65. Ustálená judikatura sice obecně nevylučuje, že by zásah do rodinného či soukromého života cizince mohl představovat hrozbu vážné újmy a důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Doplňkovou ochranu lze však z tohoto důvodu udělit pouze v naprosto výjimečných případech pramenících z mimořádných individuálních okolností. Takovým byl například případ cizince, jenž měl manželku, která je českou státní občankou, s níž se mu na území České republiky narodila dcera, přičemž zdravotní stav manželky byl natolik závažný, že ji neumožňoval pečovat o dítě (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 Azs 256/2014-27). Relevantní byl i případ cizince,

který v České republice žil fakticky od narození, studoval zde střední školu, v zemi původu neměl žádné příbuzné a neovládal tamní jazyk (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2019, č. j. 5 Azs 235/2018-32).

66. O žádné podobné ani jiné mimořádné okolnosti se v případě žalobce nejedná. Žalobce ostatně navázal tvrzený vztah s partnerkou až poté, co přicestoval do České republiky. Stalo se tak v době, kdy byl pobytový status žalobce na území České republiky minimálně nejistý, čehož si žalobce i jeho partnerka, museli být od počátku své známosti vědomi, stejně jako možnosti, že žalobce bude nucen pobyt na území České republiky ukončit.
67. Mezinárodní závazek České republiky respektovat rodinný a soukromý život ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (dále jen „Úmluva“) přitom není absolutní a nelze nezmínit, že čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahu mezi nimi (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2017, č. j. 5 Azs 274/2016 - 42). Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (srovnej rozsudek ESLP ze dne 19. 2. 1996 ve věci Gül proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94).
68. Krajský soud neshledal v posuzované věci důvody proto, aby se od shora uvedených závěrů odchýlil.
69. Krajský soud v souladu s judikaturou kasačního soudu uzavírá, že *„poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu cizince na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytů cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů.“* (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003-46).

VI. Závěr a náklady řízení

70. Krajský soud na základě shora uvedeného dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
71. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud proto žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel nebo jeho zástupce nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

Ostrava 20. června 2025

JUDr. Kateřina Štěpánová, Ph.D.
samosoudkyně